

สถาบันพระมหากษัตริย์ ในฐานะศูนย์รวมจิตใจ
ของประชาชนชาวไทย

The Role and Relevance of the Monarchy in Thailand

ฯพลฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ

H.E. General Prem Tinsulanonda
President of the Privy Council and Statesman

ภาพปก...ภาพชนะเลิศการประกวดแผ่นภาพ ความจงรักภักดี

**มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
รายนามคณะกรรมการอำนวยการ**

ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ ประธานกิตติมศักดิ์

๑. ศ.นพ.ประสพ รัตนากร	ประธานกรรมการอำนวยการ
๒. นายชาติรี ไสภณพนิช	รองประธานกรรมการ (๑)
๓. พลเอก นพ ทัศนสาขแก้ว	รองประธานกรรมการ (๒)
๔. นายวิระ รมยะรูป	เหรัญญิก
๕. พล.ร.อ. ประเจดน์ ศิริเดช	เลขาธิการ
๖. ร.ท.สุดี มหาสันตนะ	กรรมการ
๗. พล.อ.อ. มรว.ศิริพงษ์ ทองใหญ่	กรรมการ
๘. พล.ร.อ.วิเศษฐ์ การุณขวนิช	กรรมการ
๙. ดร.เจริญ สิริวัฒนภักดี	กรรมการ
๑๐. ท่านผู้หญิงชนัตต์ ปิยะอุย	กรรมการ
๑๑. นายชงศักดิ์ คณาธนะวณิชช์	กรรมการ
๑๒. นางกัลยาณี พรธมเชษฐ์	กรรมการ
๑๓. ร.ต.ท.นิตราชัย บุญยะอนันต์	กรรมการ
๑๔. ม.ล.ตรีทศยุทธ เทวกุล	กรรมการ
๑๕. นายดิลก มหาดำรงกุล	กรรมการ
๑๖. พลเอก เอกจิตต์ ติณสูลานนท์	กรรมการ
๑๗. พลเอก พงษ์เทพ เทศประทีป	กรรมการ

คณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิรัฐบุรุษ และผู้สนับสนุน
คุณหญิงวรรณ สิริวัฒนภักดี, คุณสมมุข พินสายแก้ว

คณะกรรมการบริหารมูลนิธิรัฐบุรุษ และคณะเจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการ

ขอถวายความจงรักภักดี

เนื่องในมหามงคลสมัย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๗๕ ชันษา ในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๔๕ มหาราช ประชาชนชาวไทย ต่างถวายความจงรักภักดีและรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้า ล้นกระหม่อม ทรงเป็นกำลังใจของคนไทย ทั้งในภาวะวิกฤติ ตลอดจนมา โดยเฉพาะเมื่อ ๕ ปีก่อนนี้ที่มีภาวะล่มสลายทางการเงิน จนหน้าดำคร่ำเครียดกันทั่วแผ่นดิน จนเมื่อได้รับพระราชทานน้ำทิพย์ชโลมใจจากแนวทางชีวิตภูมิปัญญาไทย ที่ว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” พออยู่พอกิน พอใช้ จะอยู่รอดปลอดภัย และด้วยพระราชปณิธานข้อนี้ องค์การสหประชาชาติกับประเทศสมาชิก ต่างถวายพระเกียรติยศในพระอัจฉริยภาพ ทรงปรีชาสามารถ แก่ความยากแค้น ให้เป็นความหนักแน่น มั่นคง จนสร้างตัวขึ้นมาใหม่ จากพอกิน พอใช้ พอกิน พออยู่ รู้จักประหยัดทุกด้าน มีความอดออม อดใจและรู้จักอดรอด้วย

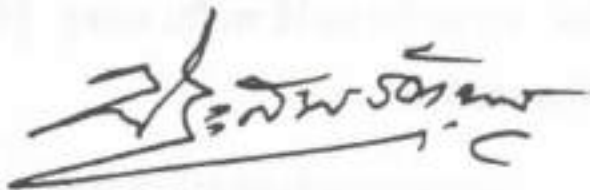
นอกจากการเฉลิมฉลองในวันสำคัญแล้ว มูลนิธิรัฐบุรุษ โดย ฯพณฯ ประธานกิตติมศักดิ์ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ จึงได้รับคำเชิญจากทางการ จากผู้ว่าการรัฐออสเตรเลียตะวันตก ให้ไปแสดงปาฐกถาพิเศษ ณ สันนิบาตของมหาวิทยาลัยออสเตรเลียตะวันตก ที่นครเพิร์ธ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

การแสดงปาฐกถาสถิติเฉลิมพระเกียรติ ประกอบแนวทัศนะอันเป็นมงคล ท่ามกลางผู้ฟังทั้งชาวไทย ชาวต่างประเทศและชาวออสเตรเลีย เต็มห้องประชุมขนาด ๒๐๐ คน ด้วยรำลึกถึงพระราชกรณียกิจอย่างต่อเนื่อง ในการที่ “ในหลวงของปวงชนชาวไทย” พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหाराช ได้ทรงเห็นการณ์ไกล และ

อุทิศพระองค์ด้วยอุดมการณ์ เพื่อบ้านเพื่อเมือง การแสดงปาฐกถาพิเศษ ท่ามกลาง
บุคคลสำคัญจากนานาประเทศ ชื่นชมในพระอัจฉริยภาพ การอุทิศพระองค์ด้วยความ
เสียสละ อย่างมิเคยทรงเหน็ดเหนื่อย จนบัดนี้ เจตนารมย์อันล้ำเลิศ จึงได้
สัมฤทธิ์ผลเป็นที่แซ่ซร้องสาธุการอย่างมิรู้ลืม

จึงขอเชิญชวนท่านทั้งหลาย ที่ได้อ่านปาฐกถาครั้งสำคัญนี้ เพื่อพระมหากษัตริย์ไทย
เกียรติภูมิของไทย จงร่วมใจกันถวายพระพรชัยมงคล ขอจงทรงพระเจริญ

ด้วยเกล้า ด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า (ศ.น.พ. ประสพ รัตนกร)

ประธานมูลนิธิรัฐบุรุษ

***“The Role and Relevance of the Monarchy
in Thailand”***

***By H.E. General Prem Tinsulanonda
President of the Privy Council and Statesman***

At The University of Western Australia

Perth, 25 November 2002

***Distinguished Guests,
Ladies and Gentlemen,***

I feel privileged to be here in Perth, on this magnificent campus of the University of Western Australia. Having seen and actually getting the feel of it for the first time, I think you can be rightly proud of your much admired reputation as a foremost seat of learning – an institution of expertise and resourceful research on Asia and on ASEAN, your immediate neighbors to the North.

My mission here, an important part of it, is to bring with me a message of solidarity and heartfelt sympathy from our people – your

friends in Thailand, to the people of Australia. No words could adequately condemn, nor express the sense of outrage we all feel at the vile, contemptible act of terror in Bali. In the aftermath of the cowardly bombing, Thailand sees the great fortitude of a great nation. Though suddenly plunged to such depths of pain and grief, Australia remains unbowed and determined as ever to reach out and engage.

Thailand stands with you in the fight against the evil of terrorism. We pledge to do all we can to support you and our friends in Indonesia, themselves victims of this brutality, to bring the perpetrators to justice. The Bali trauma shows that no place and no one in the now borderless world is safe. It is only through close international cooperation, such as one that you are now having with Indonesia, that we can hope to tackle this evil head-on and take preventive measures to safeguard against any possible repetition.

Ladies and Gentlemen,

Take it from me that Australia ranks high amongst those at the top of Thailand's foreign policy agenda. We value your cooperation with ASEAN and your constructive role in Southeast Asia. There is a long history of Thai-Australian joint contributions to peace and

stability of the region, the most visible of which is perhaps peacekeeping in Cambodia in the early nineties and more recently in East Timor where Thailand joined up at the request of Indonesia. Our bilateral ties, underpinned by shared values, have always been close and cordial, with our economic cooperation flourishing and soon to culminated in a free trade area. Reflecting the level of our interest to strengthen cultural ties and to learn more about one another is the leap in numbers of Thai students in Australia and in the amount of academic exchange as well as research work on Asia and Thailand by Australian scholars.

Ladies and Gentlemen,

This evening, I'll speak, from my own perspective, on my country's path of progress : democracy and development in Thailand, under the wise guidance of our beloved Monarch, His Majesty King Bhumibol Adulyadej. I'll offer some thoughts on what we, as a nation and as a constitutional monarchy, have achieved, how we fared in recent past and where are we heading for in the face of unprecedented challenges of the new global environment.

The year 1997 marked a significant turning-point for both democracy and development in Thailand. That was when our economy

and our social fabric were being ravaged by the devastation financial crisis. Our democracy, as consolidated in the then new “people-based” Constitution—also adopted in 1997, had to withstand the kind of forces and disruptions well capable of tearing it apart. It has since been amply proven that our hard won democratic values and institutions, long and carefully nurtured, not only survived but became more firmly embedded and strengthened.

This resilience, tested and proven time and again, bodes well for the future development of our widely acclaimed open society and open economy.

Ask any Thai you may come across, each will be emphatic in his or her conviction that our society and its resilience draw their strength and sustenance from the unifying role of our Monarchy.

True to the thirteenth century ideals of Thai Kingship, His Majesty has always been a leader of compassion who is alert to the needs of his people and conscious of his duty to guide them. His Majesty carries out this royal responsibility through a remarkable degree of personal contact, personal research and direct involvement in activities carefully devised to promote the livelihood of His subjects, particularly the rural poor.

During over fifty years of His reign, the modern Monarchy has proven to the Thai people both its relevance and its vitality. The Monarchy became the focal point that brings together people from all backgrounds and shades of political leaning and gives them an intense awareness of their common heritage of being Thai.

It is this potent moral force of His Majesty which has on many an occasion pulled Thailand out from the brink of disasters. During the political confrontation in 1973 and 1992, both sides turned to the King for advice that eased tensions and prevented bloodshed. He provided wise counsel during Thailand's decades-long struggle against the communist insurgency, suggesting "root-cause" solutions aimed at relieving rural poverty and inspiring confidence in the efforts at reconciliation. Each of these personal contributions of His Majesty stands as true milestones in the evolution of Thai democracy.

Ladies and Gentlemen,

For the three decades before the financial crisis, Thailand was one of the few economies growing at the fastest rates in the world. Income per head stood at almost 3,000 dollars in 1996, a big leap from less than 700 dollars in 1980. Then, in 1997, the crisis hit us

with such a severity that we, as a nation, became impoverished overnight. Hardest hit were those lacking the resources and social protection to fall back on – the unemployed, the poor, small businesses, and marginal farmers.

Since the crisis, globalization has often been seized upon by some as the ready scapegoat for the havoc created in its wake. Globalization, in my mind, can be a force for good and is a stark reality that cannot be wished away, nor can it be stopped. We have no choice but to integrate ourselves into the new global environment. In this task it is imperative for us to find a way to make the most of the opportunities while shielding ourselves from the negative aspects of globalization.

Looking back to the pre-crisis years, in our headlong rush for incessant growth, we downgraded the one key essential in economic and social development, namely, alleviation of poverty. I have long held the view that poverty is the root of all problems facing our nation, and most of my life in public service has been dedicated to the task of alleviation poverty, in the firm belief that it would help solving each and every one of those problems. But this crisis made the yawning gap between the haves and have-nots widen even

further, against a background of searing costs and disappearing social warmth. Unrelenting quest for material wealth seemed to have undermined compassion and caring, which in turn weakened the social fabric, community bond, and traditional values.

Ladies and Gentlemen,

On the brighter side, I must note that over the past few years Thailand has, by all accounts, succeeded in staging a complete turnaround from the 1997 crisis. The economy has once more resumed the high-growth path and is expected to achieve four to five per cent growth this year. But, clearly, having been scarred by the social costs and the personal sacrifices we all had to endure, we should draw some lessons from our unhappy experience. We simply cannot lapse into our old ways and old habits as if nothing has happened.

Much soul-searching followed the crisis, and, with it, also a search for a new way. We found inspiration in the philosophy of "Sufficiency Economy" which His Majesty synthesized from his lifelong work and experience in development. For the nation, Sufficiency Economy represents an enlightened way forward, as a feasible approach to achieving the common objective of a stable,

equitable, and durable development for all the people and communities in our land.

Over the years, His Majesty the King has graciously reminded us constantly not to lose our bearings, not to be lured by the glitter of empty labels : being hailed as a “tiger economy” or a “newly-industrialized country”, as it turned out, had little meaning or substance. As the whole nation was laboring under hardships brought on by the crisis, his subjects derived encouragement from His Majesty's observations on how to conduct oneself in the face of such adversity. Our Monarch gave us a number of principles contained in His philosophy on “Sufficiency Economy”.

Sufficiency Economy has as its thrust “the *middle path* as the overriding principle for appropriate conduct by the populace at all levels”. The middle path, when practiced at the level of the individuals, families and communities, as well as collectively in the choice of a balanced national development strategy, will provide a firm foundation for all in standing up to the trials and challenges of today's world. It means *moderation* in all human endeavors, reining in expectations to within the bounds of self-support and self-reliance, having enough to live on. It lessens human proneness

to the extremes and excesses, both in our insatiable appetite for wealth and wasteful consumption, which marked the period leading up to the crisis.

Sufficiency Economy does not advocated isolationism but presupposes the inevitable process of increasing global interdependence. What it does envisage and promote is the way towards a smoother, and more successful, integration of the Thai economy into the sweeping and stormy process of globalization. *Moderation* could be the means by which the sail of interdependence can be trimmed and adjusted so as to prevent the boat from being capsized by over-dependence. We all have seen how over-dependence made us extremely vulnerable to the whims of international capital which, on its part, was not immune to the influence of herd behavior.

Knowledge is an integral component of Sufficiency Economy. Our successive Chakri Kings have over the centuries placed great importance on learning from the outside world in ensuring the survival and the modernization of our country. Today the acquisition of knowledge, not just in the sciences and the technologies but also of other nation s experiences in development and reforms, continues to play a central role in capacity building and in charting

the course of our own national development. Here, His Majesty urges prudence in the application of knowledge, “in particular, great care is needed in the utilization of untested theories and methodologies for planning and implementation”. The question which I have often asked myself in this connection, albeit with the benefit of hindsight, is whether we have been a little too unquestioning and a little too fast in embracing forces of the market from outside ? Could we have been more discriminated and selective in our approach ?

Sufficiency Economy seeks to strengthen the symbiosis and harmony between man and his natural environment. The crisis has brought into sharp focus His Majesty’s lifelong work in agriculture and conservation, built up over the years with a great number of the Royally-initiated projects. Agriculture, the mainstay of the majority of the Thai population who are still toiling in poverty, can serve as a buffer against external shocks, testifying to the value of “getting back to basics”. For too long, the growth-oriented strategy has led to the rapid depletion of environmental assets priced cheaply at below their replacement cost. Conservation is but an integral part of sustainable development. His Majesty has truly been teaching us by example, be they His projects to restore watershed areas through reforestation, or to reverse desertification or to harness the sometimes destructive

forces of nature such as flooding, benefiting at the same time from power generation and irrigation.

Towering above all else as a *constance* in any overall equation is the need “to strengthen the moral fiber of the nation, so that everyone, particularly public officials, theorists and businessmen, adheres first and foremost to the principles of honesty and integrity”. It is true that at times people were badly demoralized on being turned into paupers overnight. Each, out of necessity, went his own way, caring little, if at all, for his fellow men. Moral fiber, gradually reinforced, contributed to the collective national resilience, and seemed to be the single most important factor that kept us afloat and pulled us through the crisis.

His Majesty’s “Sufficiency Economy” was timely in pointing the way forward. It gave heart to His people when they were in dire need, and was so well received that it now provides the foundation for the formulation, now in progress, of the Ninth National Economic and Social Development Plan (2002–2006). And, beyond the national context, “Sufficiency Economy” has been acclaimed by the international community at the Tenth United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD) in February 2000

which expressly recognized His Majesty as “the Developer King”

Permit me, here, to draw on the tribute paid to His Majesty in the Statement of the UNCTAD X Conference, and I quote

“This remarkable resilience reflects the strength of the Thai nation. And that strength has been nurtured and developed by His Majesty King Bhumibol Adulyadej, the King of Thailand, who is the soul of his nation. Through his caring leadership, His Majesty has earned the abiding love and profound respect of his people, and through his thinking he has laid the foundation for and inspired his country's development strategy. His Majesty's philosophy of a “sufficiency economy” now lies at the heart of Thailand's development thinking...The experience of Thailand offers fundamental lessons to all of us and the Thai nation is living testimony to the efficacy of the King's actions and boundless compassion.”

Following in the footsteps of His Majesty the King in forging close contact with the people, Her Majesty the Queen took up the tasks to alleviate hardship endured by villagers in areas hit by natural disasters. From early small projects in late 1976, Her Majesty has dedicated the best of her energy, her personal efforts

and funds to promote local handicrafts, reviving folk art traditions and giving a new lease of life to significant Thai heritage and commercial production of handicraft items, under the Foundation for the Promotion of Supplementary Occupations and Related Techniques (SUPPORT).

A training center was set up in the compound of the royal residence to provide theoretical and practical training on lacquerware, gold and silver nielloware, metal edging, vine or bamboo basketry, brocade of silk weaving and artificial flower making. Over the years, the training has been expanded to various parts of the country, tailored to local demand. Poor rural villagers are provided with supplementary occupations which can be operated at home, using local raw materials easily obtainable, thereby lessening the problem of migration to urban areas in search for employment.

Her Majesty's bond of love with her subjects has now yielded real tangible results, benefiting people in remote communities throughout the entire Kingdom.

Ladies and Gentlemen,

It has always been – and, in my view, always will be, the case that Thailand’s destiny is firmly tied to the wise leadership and unifying force of our Monarchy. Over the past fifty–seven years of the present reign, Their Majesties have more than demonstrated the relevance and vitality of our supreme institution, guiding us through the difficult but steady transformation of Thailand into the modern nation that it is today.

Thank you.

บทบาทของสถาบันพระมหากษัตริย์ในฐานะศูนย์รวมจิตใจ ของประชาชนชาวไทย

โดย ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ

ที่มหาวิทยาลัยออสเตรเลียตะวันตก ณ นครเพิร์ธ
วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

ท่านผู้มีเกียรติ

ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย

ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้มาเยือนเมืองเพิร์ธ และมหาวิทยาลัยออสเตรเลียตะวันตก ที่ตระการตาแห่งนี้ และจากการที่ได้เห็นและสัมผัสมหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นครั้งแรก ผมรู้สึกว่าสมควรยิ่งแล้วที่ท่านทั้งหลายจะรู้สึกภูมิใจกับเกียรติศัพท์อันน่าชื่นชมว่า มหาวิทยาลัยออสเตรเลียตะวันตกเป็นสถาบันชั้นนำ โดยเป็นสถาบันแห่งความ ซำนาญการและคลังข้อมูลด้านงานค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเอเชียและอาเซียน ซึ่งเป็น เพื่อนบ้านทางตอนเหนือของท่าน

ส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของภารกิจของผมที่นี่ คือการนำความเสียใจอย่างสุดซึ้งจาก ประชาชนของเรา มิตรสหายของท่านในประเทศไทย มาสู่ประชาชนชาวออสเตรเลีย

ไม่มีคำใดที่สามารถประณามหรือแสดงความโกรธที่พวกเราทั้งหมดรู้สึก ต่อการกระทำที่ชั่วร้ายและน่ารังเกียจของการก่อการร้ายที่บาปได้เพียงพอ ภายหลังจากการลอบวางระเบิดที่เป็นการกระทำอย่างซื่อเลว ประเทศไทยได้ประจักษ์ถึงความกล้าหาญของประเทศที่ยิ่งใหญ่ แม้ว่าจะถูกผลักดันลงสู่เหวลึกของความเจ็บปวดและความเศร้าโศก แต่กระนั้นออสเตรเลียก็ยังยืนหยัด อย่างที่เคยเป็นมาเสมอที่จะยื่นมือและสัมผัสโลกภายนอก

ประเทศไทยจะยืนเคียงข้างท่านในการต่อสู้กับความชั่วร้ายของการก่อการร้าย และให้คำมั่นสัญญาที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่าง ที่สามารถจะทำได้เพื่อสนับสนุนออสเตรเลียและมิตรของเราในอินโดนีเซีย ซึ่งตกเป็นเหยื่อของความโหดร้ายในครั้งนี้นั่นเช่นกัน ในการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้ เหตุการณ์ในบาปแสดงให้เห็นแล้วว่าไม่มีสถานที่ใดหรือใครในโลกที่ไร้พรหมแดนแห่งนี้จะปลอดภัยจากภัยคุกคามของการก่อการร้าย มีเพียงความร่วมมือระหว่างประเทศอย่างใกล้ชิดเท่านั้น ดังที่ออสเตรเลียกำลังดำเนินการอยู่ในปัจจุบันกับอินโดนีเซีย ที่เราจะฝากความหวังในการปราบความเลวร้ายนี้ อย่างจริงจัง และดำเนินมาตรการป้องกันเพื่อมิให้มีเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นอีก

ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย

เชื่อผมเถิดว่าออสเตรเลียเป็นประเทศที่อยู่ในอันดับต้น ๆ ของนโยบายการต่างประเทศของไทย ประเทศไทยเห็นคุณค่าของความร่วมมือของท่านกับอาเซียนและบทบาทที่สร้างสรรค์ของท่านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไทยและออสเตรเลียมีประวัติความร่วมมือระหว่างกันในการรักษาความมั่นคงของภูมิภาคมาเป็นเวลายาวนาน โดยที่เด่นชัดที่สุดคงจะเป็นปฏิบัติการในกัมพูชาในต้นยุคศตวรรษที่ ๙๐ และเมื่อเร็ว ๆ

ในช่วงเวลากว่าห้าสิบปีที่ทรงครองราชสมบัติ สถาบันพระมหากษัตริย์ยุคใหม่ได้พิสูจน์ให้ปวงชนชาวไทยเห็นถึงความมีแก่นสารและชีวิตจิตใจ สถาบันพระมหากษัตริย์ได้เป็นศูนย์รวมซึ่งนำประชาชนจากทุกชนชั้นและพื้นฐานอาชีพ รวมทั้งความคิดเห็นทางการเมืองที่แตกต่างกัน มารวมกันและให้พวกเขาตระหนักถึงความเป็นไทยที่เป็นมรดกของทุกคน

พลังทางศีลธรรมที่มีศักยภาพขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนี้เองได้ช่วยให้ประเทศชาติหลุดพ้นจากความหายนะในหลายวาระ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทได้เป็นพลังเสริมสร้างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยามที่ประเทศประสบภาวะวิกฤตของการเผชิญหน้าทางการเมือง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงโปรดเกล้าพระราชทานคำแนะนำซึ่งได้ผ่อนคลายความตึงเครียดและป้องกันการเสียเลือดเนื้อเพิ่มขึ้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานคำแนะนำที่มีคุณค่าเช่นกัน ในช่วงที่ประเทศไทยต้องต่อสู้กับการแทรกซึม โดยทรงชี้แนะหนทางออกซึ่งมุ่งไปที่การลดความยากจนในชนบทและการก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในความพยายามสร้างสรรค์ของรัฐบาล พระราชภารกิจดังกล่าวของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวต่างถือเป็นก้าวที่สำคัญในวิวัฒนาการของประชาธิปไตย

ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย

ในระยะเวลาสามทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศไทยเป็นเพียงไม่กี่ประเทศที่มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในอัตราที่สูงที่สุดในโลก รายได้ต่อหัวได้ขึ้นมาอยู่ที่ระดับเกือบ ๓,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐในปี ค.ศ. ๑๙๙๖ ซึ่งเป็นการก้าวกระโดดครั้งใหญ่จากระดับที่ไม่ถึง ๗๐๐ ดอลลาร์สหรัฐในปี ค.ศ. ๑๙๘๐ แต่แล้วในปี ค.ศ. ๑๙๙๗ วิกฤตการณ์ที่ร้าย

แรงซึ่งไม่เคยคาดคิดและไม่เคยประสบมาก่อนก็ได้เกิดขึ้น ประเทศไทยเราจนลงไปในช่วงข้ามคืน กลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด คือ กลุ่มที่ไม่มีทุนทรัพย์หรือไม่สามารถพึ่งพาการปกป้องทางสังคม กล่าวคือ กลุ่มคนว่างงาน คนยากจน ธุรกิจขนาดเล็ก และชานารายย่อย

นับตั้งแต่วิกฤตการณ์ครั้งนี้ บ่อยครั้งที่โลกาภิวัตน์ได้กลายเป็นแพะรับบาปสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้น โลกาภิวัตน์ ในความคิดของผมนั้น อาจจะเป็นพลังขับเคลื่อนสำหรับสิ่งที่ดี และเหนือสิ่งอื่นใด เป็นความจริงแท้ที่ไม่สามารถขจัดให้หมดไปหรือหยุดยั้งได้ เราไม่มีทางเลือก นอกจากผสมผสานประเทศของเราเข้าไปกับสิ่งแวดล้อมใหม่ของโลกนี้ ในการนี้ มีความจำเป็นที่เราจะต้องหาทางที่จะได้รับประโยชน์มากที่สุดจากโอกาสที่เกิดขึ้นและในขณะเดียวกันก็ปกป้องตัวเองให้พ้นจากผลที่ไม่พึงประสงค์ของโลกาภิวัตน์นี้

เมื่อมองย้อนไปถึงช่วงก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงิน ในการเร่งรีบที่จะให้บรรลุถึงความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยรวม เราได้ให้ความสำคัญน้อยลงต่อองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม กล่าวคือ การขจัดความยากจน ผมมีความเชื่อมั่นว่า ความยากจนเป็นต้นเหตุของปัญหาทั้งหลายที่ประเทศเรากำลังประสบอยู่ และได้ทุ่มเทส่วนใหญ่ของชีวิตราชการให้การแก้ไขปัญหาคความยากจน ทั้งนี้ ด้วยความเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าการกระทำดังกล่าวจะช่วยแก้ปัญหาคแต่ละเรื่องและทุกเรื่อง แต่วิกฤตการณ์ครั้งนี้ทำให้ช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวยขยายกว้างขึ้น ท่ามกลางความเสียหายที่เพิ่มขึ้นและความอบอุ่นทางสังคมที่ขาดหายไป การเสาะหาที่ไม่หยุดยั้งซึ่งความมั่งคั่งทางวัตถุดูเหมือนจะกีดกร่อนความรักความเข้าใจและความห่วงใยซึ่งกันและกัน อันยังผลให้สายใยทางสังคม ความสัมพันธ์ในชุมชนและคุณค่าทางขนบธรรมเนียมประเพณี อ่อนกำลังลง

ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย

มองจากแง่ที่ดี ผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งกับผู้ทีกล่าวว่า เราสามารถพ้นจากวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๗ โดยคาดว่าเศรษฐกิจในปีนี้จะมีการเติบโตในระดับร้อยละ ๔-๕ แต่ก็เป็นที่แน่ชัดว่าจากการที่เราทุกคนต้องเสียสละส่วนตัวและได้รับผลกระทบจากความเสียหายทางสังคมอย่างมาก เราจึงจะต้องเรียนรู้จากบทเรียนที่เราได้รับจากประสบการณ์ที่ไม่รื่นรมณ์ในครั้งนี่ว่าเราไม่สามารถจะดำเนินชีวิตตามวิถีทางหรือความเคยชินเดิม ๆ เสมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้

การค้นหาค้นเองได้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางหลังจากวิกฤตการณ์ดังกล่าวควบคุมไปกับการค้นหา **“หนทางใหม่”** เราได้พบแรงบันดาลใจในปรัชญา **“เศรษฐกิจพอเพียง”** ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงส่งเคราะห์จากงานที่ได้ทรงปฏิบัติมาตลอดพระชนม์ชีพและประสบการณ์ในด้านการพัฒนาสำหรับประเทศชาตินั้น **“เศรษฐกิจพอเพียง”** ถือเป็นก้าวไปข้างหน้าอย่างแจ่มชัด เป็นแนวทางการมองปัญหาเพื่อที่จะบรรลุถึงจุดมุ่งหมายร่วมกันของการพัฒนาที่มั่นคง เป็นธรรมและเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อประชาชนทุกคนและทุกชุมชนในประเทศของเรา

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงเตือนพวกเราอยู่เสมอให้เราไม่ให้หลงทางหรือสับสน ไม่ให้ถูกล่อลวงโดยความระยิบระยับนำดึงดูดที่ฉาบฉวยของฉายาที่ไม่มีแก่นสาร เช่น การถูกสรรเสริญว่า เป็น **“เสือเศรษฐกิจ”** หรือ **“ประเทศอุตสาหกรรมใหม่”** ซึ่งปรากฏให้เห็นแล้วว่าแทบจะไม่มีคามหมายหรือแก่นสารเลย ในขณะที่ทั้งชาติกำลังประสบกับความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นจากวิกฤตการณ์ดังกล่าว ปวงชนชาวไทยก็ได้รับพระราชทานกำลังใจจากข้อสั่งเกิดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในเรื่องการดำรงตนในสถานการณ์วิกฤตเช่นนั้น พระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานหลักการต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของปรัชญาของพระองค์ ว่าด้วย **“เศรษฐกิจพอเพียง”**

แรงผลักดันของเศรษฐกิจพอเพียงนี้มี **“ทางสายกลาง”** เป็นหลักการสำคัญในการประพฤติปฏิบัติที่เหมาะสมโดยประชาชนในทุกระดับ ทางสายกลางนี้ หากได้ปฏิบัติในทุกระดับของปัจเจกชนครอบครัวและชุมชน ตลอดจนโดยรวมในแง่ของยุทธศาสตร์การพัฒนาในระดับชาติที่สมดุลย์แล้ว จะสามารถใช้เป็นฐานรากที่มั่นคงสำหรับทุกคนในการรับมือกับการแข่งขันและการท้าทายของโลกปัจจุบันได้ ความพอเพียงในแง่ของปัจเจกชนหมายถึงการดำรงชีวิตที่มีความสุขสบายพอสมควร โดยปราศจากความเกินพอ ความฟุ้งเฟ้อในสิ่งที่ฟุ่มเฟือย แต่อยู่อย่างพอมีพอกิน ความพอเพียงนี้คือ **ความพอประมาณ** ในกิจกรรมของมนุษย์ทั้งหลาย พอในความต้องการและยับยั้งความโลภให้อยู่ในขอบเขตของการสับสนุนและพึ่งพาตนเอง พอมีพอกินในการดำรงชีพ หากคนเรามีความโลภน้อยลง คนเราก็จะไม่เบียดเบียนคนอื่นในอันที่จะบรรลุถึงความต้องการ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็สามารถลดความเสี่ยงของคนเราต่อความเกินเหตุและความเกินพอทั้งในการใฝ่หาความมั่งคั่งและความต้องการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ซึ่งเป็นคุณลักษณะของช่วงที่นำไปสู่วิกฤตการณ์

เศรษฐกิจพอเพียงนี้ไม่ได้สนับสนุนหลักการปิดล้อมตนเอง แต่ตระหนักถึงกระบวนการที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันของโลกมากขึ้น แต่สิ่งที่เศรษฐกิจพอเพียงมุ่งหวังและเสริมสร้างคือ หนทางที่ราบรื่นและประสบความสำเร็จที่ดีกว่าในการผสมผสานเศรษฐกิจเข้ากับกระแสโลกาภิวัตน์ที่ไม่เลือกหน้าและปั่นป่วน **“ความพอประมาณ”** อาจจะเป็นหนทางที่ใบเรือแห่งความพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันสามารถถูกตัดทอนและปรับเพื่อป้องกันมิให้เรือล่มเนื่องจากการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและ

กันที่มากเกินไป พวกเราทั้งหลายได้ประจักษ์แล้วว่า การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันที่มากเกินไปทำให้เรามีความเสี่ยงสูงยิ่งต่ออำเภอใจของเงินทุนระหว่างประเทศ ซึ่งในตัวของมันเองนั้นไม่ได้รับการป้องกันจากพฤติกรรมที่ทำตามกระแส

ความรู้เป็นองค์ประกอบของเศรษฐกิจพอเพียง พระมหากษัตริย์ในพระบรมราชจักรีวงศ์ของเราทุกพระองค์ได้ทรงให้ความสำคัญต่อการศึกษาจากโลกภายนอกเพื่อให้ประเทศชาติอยู่รอดและทันสมัย การแสวงหาความรู้ในปัจจุบัน - ไม่เฉพาะแต่ศาสตร์และเทคโนโลยีแขนงต่าง ๆ เท่านั้น แต่รวมถึงประสบการณ์ในการพัฒนาและปฏิรูปของประเทศอื่น ๆ ด้วย - ยังคงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาศักยภาพและการกำหนดแนวทางการพัฒนาของประเทศเรา ในเรื่องนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงขอให้มีความระมัดระวังในการนำความรู้ไปใช้ “ยิ่งไปกว่านั้น จะต้องมีความระมัดระวังเป็นอย่างมากในการนำทฤษฎีหรือวิธีการที่ยังไม่ได้รับการทดสอบไปใช้ในการวางแผนหรือปฏิบัติ” คำถามที่ผมเคยถามตัวเองอยู่บ่อย ๆ ในเรื่องนี้ แม้ว่าจะได้เปรียบในการมองย้อนหลังก็ตาม ก็คือ เรามีความคลางแคลงใจน้อยไปหรือไม่ และเราดำเนินการรวดเร็วเกินไปในการยอมรับพลังของตลาดจากภายนอก ? เราสามารถเลือกปฏิบัติและเลือกแนวทางที่เหมาะสมกว่านี้ได้หรือไม่ ?

เศรษฐกิจพอเพียงมุ่งเสริมสร้างการเอื้อประโยชน์และความกลมกลืนระหว่างมนุษย์และสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ วิฤติการณ์ในครั้งนี้ได้ทำให้เราประจักษ์ถึงพระราชกรณียกิจที่ได้ทรงปฏิบัติมาตลอดพระชนม์ชีพในด้านเกษตรกรรมและการอนุรักษ์ ซึ่งกลายมาเป็นโครงการในพระราชดำริจำนวนมากมาย เกษตรกรรม - แหล่งรายได้หลักของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศซึ่งยังยากจนอยู่ สามารถเป็นกันชนป้องกันต่อความผันแปรภายนอก และแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการกลับไปสู่ความธรรมดาสามัญ

เป็นเวลานานเกินไปแล้วที่ยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นถึงอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ได้นำไปสู่การสิ้นสลายไปอย่างรวดเร็วของสินทรัพย์ทางสิ่งแวดล้อมที่ได้ประเมินค่าไว้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายในการสร้างขึ้นมาทดแทน การอนุรักษ์เป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสอนพวกเราด้วยการยกตัวอย่างอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นโครงการในพระราชดำริที่จะรักษาแหล่งน้ำโดยการปลูกป่า ทดแทน หรือการลดการทำลายป่า หรือการใช้ประโยชน์จากพลังธรรมชาติที่มีอนุภาพในการทำลายล้าง เช่น กระแสน้ำไหลป่า ในการผลิตกระแสไฟฟ้าและการชลประทาน

เหนือสิ่งอื่นใดในฐานะที่เป็นปัจจัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงในสมการทั้งหมด คือความจำเป็น **“ที่จะต้องเสริมสร้างสายใยทางศีลธรรมของชาติ เพื่อว่าทุก ๆ คน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎีและนักธุรกิจ ยึดหลักการของความซื่อสัตย์สุจริต เป็นหลักการแรกและเหนืออื่นใด”** เป็นความจริงที่ว่า บางครั้งผู้คนอาจจะเสียขวัญไปอย่างมาก หากพวกเขากลายเป็นยาจกไปในเวลาเพียงข้ามคืนด้วยความจำเป็น แต่ละคนอาจจะทำอะไรตามใจชอบและแทบจะไม่ห่วงใยต่อเพื่อนร่วมชาติเลย สายใยแห่งศีลธรรม หากถูกเสริมสร้างอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้เกิดความสามารภในการยึดหยุ่นของประเทศและดูเหมือนจะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดหนึ่งเดียวที่ทำให้เราลอยลำและดึงเราให้พ้นจากวิกฤตการณ์ครั้งนี้

เศรษฐกิจพอเพียง ของ**พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว** มีความเหมาะสมในแง่ของช่วงเวลาในการนำทางไปสู่เบื้องหน้า ปรัชญาดังกล่าวได้มอบความหวังแก่ประชาชนของพระองค์ ในยามที่มีความต้องการเป็นอย่างยิ่ง และได้รับการตอบรับอย่างดียิ่งจนได้กลายเป็นรากฐานในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) ซึ่งกำลังดำเนินอยู่ และนอกเหนือจากขอบเขตในประเทศ

“เศรษฐกิจพอเพียง” ได้รับการชื่นชมโดยประชาคมระหว่างประเทศในการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (อังค์ถัด) ครั้งที่ ๑๐ ในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ซึ่งได้ถวายสมัญญานามพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้ทรงเป็น **“พระมหากษัตริย์นักพัฒนา”**

ผมขออนุญาตกล่าวถึงการถวายราชสดุดีแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในถ้อยแถลงของที่ประชุมอังค์ถัดครั้งที่ ๑๐ ซึ่งมีข้อความดังนี้

“ความยืดหยุ่นอันน่าชื่นชมนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเข้มแข็งของชาติไทย ความเข้มแข็งนี้เกิดขึ้นและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระมหากษัตริย์อันเป็นศูนย์รวมดวงใจของชาวไทยทั้งชาติ ด้วยความเป็นประมุขที่เปี่ยมด้วยพระมหากรุณาธิคุณจึงทรงได้รับความรักและความจงรักภักดีอย่างยิ่งจากพสกนิกรชาวไทย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชทานแนวพระราชดำริเพื่อเป็นฐานรากของยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ ปรัชญาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในเรื่อง **“เศรษฐกิจพอเพียง” ขณะนี้สถิตย้อยู่ในศูนย์กลางของแนวคิดด้านการพัฒนาของประเทศไทย...ประสบการณ์ของประเทศไทยเป็นบทเรียนพื้นฐานสำหรับพวกเราทุกคน และชาติไทยก็เป็นประจักษ์พยานที่แสดงให้เห็นถึงพระปรีชาสามารถและพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”**

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงดำเนินตามรอยพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพสกนิกรชาวไทย โดยปฏิบัติพระราชภารกิจในการบรรเทาความทุกข์ยากของชาวบ้านในพื้นที่ที่

ประสบกับภัยธรรมชาติ จากโครงการเล็ก ๆ ในช่วงปลายปี ค.ศ. ๑๙๗๖ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงทุ่มเทพระวรกายและทรัพย์สินส่วนพระองค์ในการส่งเสริม ทัศนกรรมการท้องถิ่น พื้นฟูประเพณีศิลปะพื้นบ้าน และทรงชุบชีวิตใหม่ให้กับมรดกไทย และการผลิตสินค้าทัศนกรรมในเชิงพาณิชย์ ภายใต้มูลนิธิเพื่อการส่งเสริมการมีอาชีพ เสริมและเทคนิคที่เกี่ยวข้อง (SUPPORT) ได้มีการจัดตั้งศูนย์การฝึกอบรมขึ้นใน บริเวณพระตำหนักเพื่อจัดให้มีการฝึกอบรมในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติในการทำเครื่องเงิน เครื่องถมเงินและทองคำ ตะกร้าไม้ไผ่หรือฝึกอบรมออกไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ของประเทศ โดยปรับให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งทำให้ชาวบ้านผู้ยากจนในชนบท มีอาชีพเสริมที่สามารถประกอบรายได้ที่บ้าน โดยใช้วัตถุดิบในพื้นที่ที่จัดหาได้ง่าย อันจะช่วยลดปัญหาการอพยพของผู้คนจากชนบทเข้าสู่เมืองเพื่อหางานทำ สายใยแห่ง ความรักของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ต่อพสกนิกรของพระองค์ได้ให้ ผลที่เป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง เนื่องจากยังผลประโยชน์ต่อประชาชนในชุมชนที่อยู่ ห่างไกลทั่วราชอาณาจักร

ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย

เท่าที่ผ่านมา และในความเห็นของผมนั้นก็ยังคงจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป จุดหมาย ปลายทางของประเทศไทยมีความเกี่ยวพันอย่างมั่นคงกับพระปรีชาสามารถและพลัง รวมใจของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในช่วงระยะเวลาห้าสิบเจ็ดปีที่ได้ทรงครอง ราชสมบัติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงแสดงถึงความมีแก่นสารและความมี ชีวิตจิตใจของสถาบันสูงสุดของพวกเรา ทรงเป็นประทีปนำทางให้พวกเราผ่านการ ปรับเปลี่ยนที่ยากลำบากแต่แน่วแน่ไปได้ซึ่งทำให้ประเทศไทยมีความทันสมัยอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ขอบคุณ

มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์
รายนามคณะกรรมการอำนวยการ

ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์	ประธานกิตติมศักดิ์
๑. ศ.นพ.ประสพ รัตนากร	ประธานกรรมการอำนวยการ
๒. นายชาติวี โสภณพนิช	รองประธานกรรมการ (๑)
๓. พลเอก นพ พิศายแก้ว	รองประธานกรรมการ (๒)
๔. นายวิระ รมยะรูป	เหรัญญิก
๕. พล.ร.อ. ประเจตน์ สิริเดช	เลขาธิการ
๖. ร.ท.สุลี มหาสันตนะ	กรรมการ
๗. พล.อ.อ. มรว.ศิริพงษ์ ทองใหญ่	กรรมการ
๘. พล.ร.อ.วิเศษฐ์ กาญจนวนิช	กรรมการ
๙. ดร.เจริญ สิริวัฒนภักดี	กรรมการ
๑๐. ท่านผู้หญิงชนัตต์ ปิยะอุย	กรรมการ
๑๑. นายขงศักดิ์ คณาชนะวนิชย์	กรรมการ
๑๒. นางกัลยาณี พรรณเชษฐ์	กรรมการ
๑๓. ร.ค.ท.ฉัตรชัย บุญยะอนันต์	กรรมการ
๑๔. ม.ล.ศรีทศยุทธ เทวกุล	กรรมการ
๑๕. นายติลก มหาดำรงกุล	กรรมการ
๑๖. พลเอก เอกจิตต์ ติณสูลานนท์	กรรมการ
๑๗. พลเอก พงษ์เทพ เทศประทีป	กรรมการ

มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์

องค์คุณความดี

◎ หนึ่งจงรักภักดีศรัทธาศรี
สองพิพัฒน์สัตย์ซื่อถือสุจริต
สามรู้เสียสละพร้อมยอมอุทิศ
คือนิमितมงคลของคนดี

ขอมงคลความดีศรีประเสริฐ
จงบังเกิดแก่ผู้รู้หน้าที่
จงเจริญเกียรติยศปรากฏมี
พระพรศรีโปรดประทานแต่ท่านเทอญ

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ปาฐกถาพิเศษ เรื่อง "สถาบันพระมหากษัตริย์ของชาวไทย ศูนย์รวมจิตใจของชาวไทย" ที่มหาวิทยาลัย ออสเตรเลีย ตะวันตก ณ นครเพิร์ธ ร่วมกับ คณะทางการ ศ.นพ.ประสพ รัตนากร ประธานมูลนิธิรัฐบุรุษ และ ดร.กฤษณ์ กาญจนกฤษร รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ได้รับการต้อนรับจาก ดร.ไมเคิล บาร์เบอร์ รองสถานายก มหาวิทยาลัย โดยมีผู้ฟังอย่างคับคั่ง เป็นการเฉลิมพระเกียรติเผยแพร่วัฒนธรรมและภาพพจน์ที่ดีของไทยในนานาชาติ

ปาฐกถา “สถาบันพระมหากษัตริย์ ในฐานะศูนย์รวมจิตใจของประชาชนชาวไทย”
โดย ฯพณฯ เอกเปรม ตินสุลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ
ที่นครเพิร์ธ ออสเตรเลีย โดยได้รับการต้อนรับจากผู้สำเร็จราชการ พลโท จอห์น แชนเคอชัน

หนังสือลำดับที่ ๔๐ สงวนลิขสิทธิ์ โดยมูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอก เปรม ตินสุลานนท์
เผยแพร่โดย คณะกรรมการส่งเสริมกิจการม
ศาลาพำนัก เลขที่ ๓๑๒ ถนนราชวิถี เขตราชวิถี กรุงเทพมหานคร ๑๐๕๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๔๕-๓๕๓๖, ๐-๒๒๒๔๔-๖๐๗๒๗ โทรสาร ๐-๒๒๒๔๖-๘๘๒๓๗, ๐-๒๖๔๒๐-๓๗๓๗๔